

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 4

ZPRAVODAJ IX. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2000

JUBILEA 2000

V letošním roce oslavili svá kulatá jubilea dvě výrazné osobnosti amatérského divadla - paní Mirka Císařová (MC) a pan Ladislav Valeš (LV). Představovat v Třebíči paní Císařovou by bylo nošením dříví do lesa - zúčastnila se spolu se svým mužem většiny DT. I Ladislav Valeš, režisér Rádobydivadla Klapý, má už v Třebíči téměř domovské právo - jeho soubor zde hraje už počtvrté (zase ta magická čtyřka!).

Naše první otázka oběma oslavencům zní:

Jaký je Váš vztah k Třebíči?

MC: Než jsem letos odjížděla do Třebíče, položila mi moje maminka otázku, jestli do té Třebíče musím, že bych měla raději zůstat doma a odpočinout si. Žiju totiž delší dobu ve složité rodinné situaci a myslela to tudíž dobře. To, že jsem jí odpověděla, že právě naopak musím jet a že je to pro mne to nejlepší co mohu udělat, svědčí mi dostatečně o tom, jaký mám vztah k Třebíči. Řekla jsem jí mimo jiné, že tu zase načerpám sílu, uvidím se s řadou lidí, které mám ráda, prožiju vzrušení s řadou jistě zajímavých představení a i při vši náročnosti těch dnů to budou dny příjemné, na které budu jisto jistě ráda zase další rok vzpomínat. Za což patří již teď dík všem, kteří mi toto vše v Třebíči poskytují. Jen mne trochu mrzí, že sem jezdím už tak dlouho, dobře znám Třebíč divadelní, ale velmi málo, ba skoro vůbec ne Třebíč město. Není čas. Snad to někdy časem s mužem napravíme.

LV: Taková obligátní otázka. Těším se. Musím se přiznat, že kdyby nebylo tohoto festivalu, tak bych Třebíč jako takovou ani neznal. Nikdy jsem tady předtím nebyl a díky národní přehlídce jsem objevil i město. Třebíč objevuji čím dál tím víc. Těším se sem vždycky.

Máte v paměti nějakou zvlášť milou nebo naopak nepříjemnou událost či vzpomínku, týkající se DT?

MC: Nepříjemné vzpomínky nemám. Snad jen to, že mne vždy mrzí, když některý soubor odjíždí z přehlídky ne zcela spokojen, ať už sám se svým výkonem nebo s hodnocením

poroty. Naopak mne vždy těší, když dochází k těm vzácným okamžikům, kdy si rozumí jak jeviště s hledištěm, tak porota se souborem. Milých vzpomínek je mnoho. Uvedu jednu nedivadelní - gurmánskou. Svého času nás v průběhu přehlídky odvezl pan „řidič“ Jarda Dejl do jakési restaurace na okraji Třebíče, kde pro nás připravili divu plnou rybu, která vypadala neobyčejně i neobyčejně chutnala. Skoro nás tak přesvědčil, že nejen divadlem živ je člověk.

A velkým zážitkem letošní Třebíče je pro mne zjištění, že mám za muže indiána. Že je „moudrá hlava“, to jsem věděla už dávno.

LV: Taková nepříjemná, to byla naše interní záležitost. Naše první setkání na Třebíči, kdy vlastně jsme jeli z pohřbu našeho kamaráda Honzy Holfeuerovyho jsme řešili týden, jestli

sem máme nebo nemáme jet. Pak jsme si to zdůvodnili, že on by si to určitě přál a rozhodli jsme se pro variantu, že jsme sem jeli s problémem, který se nás opravdu hluboce dotýkal. Ale Třebíč nás moc podržela. Pro nás to bylo hrozně důležité i pro ty další ročníky. Vždycky, když sem jedeme, cítíme to jako takovou odpovědnost za Honzu. Je to nostalgický, ale já si myslím, že je to i zavazující. Právě ten Honza nás do Třebíče vyslal a taky sem jezdíme rádi. Taký na památku Honzy.

Které představení bylo pro Vás nejzajímavější a proč?

MC: Z dosavadních představení Třebíče, které jsem viděla, to u mne prozatím vyhrává Lysá n. Labem s Fischerové Náhlym neštěstím a hradecké představení Podzimního koncertu - aneb raději Tři na lavičce A. Nicolaje. Obojí pro vzrušivou naléhavost, se kterou se dotýkají problémů všeobecně lidských, obojí pro osobitost pochopení a hereckou kvalitu.

LV: Z minulého ročníku mi strašně moc zůstalo v paměti představení kolegů ze Slovenska - Prvá jazdecká, to se mě osobně moc dotklo. Na to rád vzpomínám. Ale tato přehlídka je pověstná tím, že odtud odjíždím spokojen. Nemyslím si, že by tady byly nějaký propady. Cením si toho, že jsou tady představení vzácně vyrovnaná na která rád vzpomínám. Ať jsou to představení Mirka Pokorného z Lysé n. Labem, Vaška Klapky z České Lípy ale i dalších kolegů. Je jich hodně.

Vratme se k Vaším divadelním začátkům. Jak jste se vůbec k amatérskému divadlu dostali?

MC: K amatérskému divadlu jsem se dostala v dětství. Vyrostla jsem v malém velmi kulturním městečku Úpici, které není divadelníkům asi zcela neznámé. Oba rodiče byli členy tamního souboru. Právě toto setkání s divadlem pro mne mělo asi největší význam. Tam jsem si také zkusila divadelní prkna a i když moje osobní působení v divadle nebylo ani příliš dlouhé, ani nepřineslo zajiště pro tuto oblast nic důležitého, poznamenalo mne na celý život. Myslím, že ovlivnilo i volbu mého povolání. Amatérské divadlo i divadlo vůbec mne pak provázelo vlastně celý život.

pokr. na str. 3

DS PIKI při MKS Volyňě

Oscar Wilde

JAK JE DULEŽITÉ MÍTI FILIPA

Volyňský soubor si vybranou Wildeovu předlohu výrazně upravil. Patrně cítil, že konverzační komedie je mimo jeho herecké dispozice a posunul ji směrem, který mu vyhovoval daleko lépe - k frašce. Jako celek tato inscenace funguje, ale v některých jednotlivostech ne tak zcela, protože se tomu původní předloha vzpírá. Největší problémy nastávají v postavě lady Bracknellové, protože u ní v jistých momentech (především ono vyslychání a zapisování si) hrát frašku nelze a je nucena držet si původní Wildeovskou linii. V souladu s fraškou je naopak obsazení role slečny Prismové Miloslavem Pikolonem - a nebylo by nepochopitelné ani nutné pracovat s motivem, že jde o převlečeného muže a tuto skutečnost zdůvodňovat. Vůbec by patrně celku prospělo důslednější použití razantnějších výrazových prostředků, tak jako tomu bylo naznačeno v úvodu inscenace (situace s umyvadlem a vodou).

V jednoduché scéně (dvě interiérové stěny a nábytek) dominuje jemná koláž z dobových tapetových vzorů. Koncepce kostýmů dává přednost výraznému zdůraznění komických charakterů jednotlivých postav před dobovým koloritem. Dochází zde pochopitelně k nutnému konfliktu mezi koncepcí scény a kostýmů, autorem Wildem a koncepcí frašky.

Režisér René Vápeník posouvá komedii do let sedmdesátých, ale někde se pak objevují poněkud anachronické prvky a posun se tak stává poněkud formálním. Ale téma, které hrají - o podvádění se všech navzájem - je jistě aktuální.

V podstatě lze konstatovat, že jsme viděli velmi příjemné představení, jehož hlavním cílem je, i přes výše uvedené čitelné téma, především zábavnost a tento cíl byl naplněn.

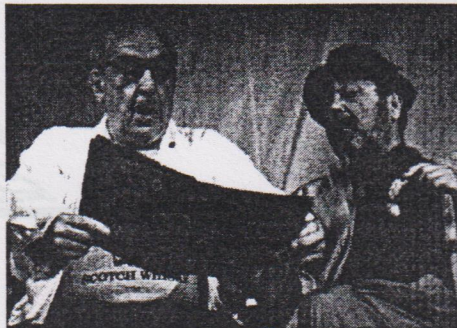
Divadlo Jesličky, Senior klub Hradec Králové

Aldo Nicolaj

PODZIMNÍ KONCERT

Režisér Alexandr Gregar Nicolajovu hru výrazně seškrtal, upravil a vytvořil si tak dobrý předpoklad pro kvalitní a působivou inscenaci.

Narozdíl od původní předlohy nenahlíží na staré lidi se sentimentem, ale naopak, nebojí se zřejmit i věci nemilosrdné (hašteřivost, snaha druhého ranit). Nechybí odstup a sebeironie, snad jen samotný závěr příběhu (smrt Silvestra) se poněkud vymyká, stává se mírně melodramatickým a celkové vyznění je tak trochu oslabeno.

Scénografické prostředky, které režisér zvolil, překvapují svojí jednoduchostí a osobitou poetikou (například sypání listů z popelnice na podlahu imaginárního parku). Tímto se scénografie inscenace vymyká z dosavadního průměru letošní přehlídky. Jinou otázkou ale je, zda mladá a poněkud všeobecně a s nádechem prázdné poetičnosti pojatá dívka rozhazující listy v mezihrách i zvolená hudba nepodporují příliš onu zmíněnou melodramatickou strunku v závěru. Vzhledem k velmi dobrým hereckým výkonům všech tří protagonistů by patrně tyto (zřejmě původně míněné) „berličky“ nebyly třeba. Ovšem je pravda, že v začátku má dívka svou funkci, kdy z lavičky bere časopis s nahými děvami a hází jej do popelnice, odkud jej posléze Silvestr vyloví a jeho prostřednictvím se začíná odehrávat komunikace s Luigim.

Je radost sledovat, jak herci budují situace, jak si s nimi pohrávají. Zatímco Rudolf Faltejský jako Silvestr působí autenticky, ale přitom vybudovanou figurou, Alexandr Gregar více stylizuje, což je dáno i jeho věkem poněkud mladším, než je věk Luigiho. Zvolené výrazové prostředky obou herců však nejsou v rozporu a dobře se doplňují. Jarmila Faltejsková jako Ambra je pak ve výrazu rovněž velice přesná, příjemná i roztomilá. Podzimní koncert je tedy i koncertem hereckým.

Divadelní soubor E.F.Burian při Městském kulturním středisku

Tanvald

Patrick Hamilton

PLYNOVÉ LAMPY

Přestože Plynové lampy mají detektivní zápletku, nelze hledat klíč k jejich inscenování v žánru detektivní hry. Ten je třeba hledat v psychologickém vztahu mezi mužem a ženou. Odtud by měly být budovány situace až k závěrečné replice paní Manninghamové („tento den je můj nejkrásnější“). Měla by být nastolena atmosféra tajemna a napětí, divák by do poslední chvíle neměl mít jasno o tom, zda paní Manninghamová je či není šilená, zda její muž je laskavý či zda ji

opravdu programově deptá...

Tanvaldský soubor se v režii Vlastimila Hozdy patrně snaží hrát především detektivní příběh. Dekorace sestavená z různých typů nábytku slouží bez problémů režijnímu aranžmá. Problémem zůstává, že se nepodařilo vytvořit přesvědčivou světelnou atmosféru, která je v hrách tohoto typu nepostradatelná. Kostýmy se drží s velmi dobrým výsledkem historické předlohy.

Zpočátku se souboru přece jen daří i nastolení určité atmosféry tajemna, ale ta se poměrně záhy vytrácí. Navíc je Hamiltonova předloha pro dnešní inscenační praxi poněkud zastaralá v tom, že se v ní říkají věci, které říkat není třeba, protože je buď nepotřebujeme znát a nebo je lze zahrát. Proto by inscenaci rozhodně prospěly některé škrty (například zhutnění nepřilíš vydařené scény s otvíráním šuplíků psacího stolu). Neměně by jí ovšem prospělo budování situací, k němuž zde většinou nedochází. Postava Jacka je navíc příliš přímočaře negativní a úmyslné deptání ženy jasné téměř od počátku. Inscenace tak postrádá napětí, protože najednou už téměř není o čem hrát.

Na základě interních debat poroty zaznamenala a zformulovala A.Exnarová

INDIÁNSKÉ OKÉNKO

do světa jmen náčelníků kmene Beníků
z Třebíče - pokračování

Alexandr Gregar	Východní Hvězdař
Ladislav Valeš	Počerný Šaman
Standa Šmíd	Trojitý Fokus
Dušan Zakopal	Zazděný Horňák
Zdenka Charvátová	Tříkorunková Vědma

VZKAZ

pro Janu Procházkovou - „pokornou“

Jano, jsem rád, že jsi konečně dojela! Myslím do Třebíče! A dávám důraz na předložku! Ať u nás strávíš „báječný čas“.

Jarda (alias Velká Huba - pozn.red.)

DNES UVIDÍTE

inscenaci jednoho z nejhranějších děl české dramatiky - **Strakonického dudáka J. K. Tyla** v podání **Ořechovského divadla**, které - považte - se na Divadelní Třebíči prezentuje už po čtvrté. Začínalo zde v roce 1992 Jiráskovou Lucernou, pokračovalo Peškovým opusem Bylo nebylo a svéráznou úpravou operety Mam'zelle Nitouche a obloučkem se vrací k české klasice.

Psát o Tylovi a jeho Strakonickém dudákově je obtížné a snad i zbytečné, ale pro pořádek aspoň pár řádků.

Josef Kajetán Tyl (nar. 4.2.1808 Kutná Hora, zemř. 11.7.1856 Plzeň) herec, režisér a dramaturg. Začínal jako herec v německých kočovných společnostech, měl podíl na českých představeních Stavovského divadla v letech 1830 - 1831, 1834 - 1841, 1846 - 1850. Aktivně se podílel na vytvoření Kajetánského divadla, které řídil v letech 1834 - 1837, působil i v Divadle v Růžové ulici. Ve 30. - 40. letech redigoval několik časopisů. Psal básně, povídky ze současnosti a historické prózy. Působil jako divadelní kritik, teoretik a editor (v roce 1837 založil edici Česká Thálie). Od začátku 30 let začal překládat divadelní hry. V roce 1832 debutoval jako dramatik hrou Výhoň Dub. Tylovo rozsáhlé dramatické dílo zabírá několik okruhů - pražskou lokální frašku, pokusy o drama vysokého básnického slohu, obrazy ze života, historická dramata a báchorky, k nimž patří i Strakonický dudák aneb Hody divých žen. Tylovy báchorky navazují na vídeňskou lidovou kouzelnou hru (Raimund, Nestroy), z níž převzal typ konfliktu, spočívajícího v naprávě ústředního hrdiny za pomoci nadpřirozených sil. V báchorkách Tyl zkoumal podobu české národní povahy v jejích kladných i záporných rysech. Ústřední hodnotou je tu láska, schopná překonávat všechny překážky a napravovat pobloudilého hrdinu. Strakonický dudák měl premiéru 21.11.1847 ve Stavovském divadle a měl velký úspěch jak u diváků, tak u dobové kritiky. Karel Havlíček po premiéře napsal: „Ačkoliv jest velmi těžko vyhověti v českém divadle zároveň i parteru i horním krajinám, přece se to panu Tylovi v tomto kuse dobře podařilo a nikdo neopustil divadlo nespokojen“.

Věřme, že i dnes budou tato slova platit v plné míře.

Rádobydivadlo Klapý nastudovalo inscenaci textu, který **Veronika Týcová** napsala na motivy hry Augusta Strindberga *Slečna Julie*, a jenž je uváděn pod názvem **O svatém Jáně, hledej sobě vránu**. Ze studie Zdeňka Hořínka „Strindberg znovu přečten“ přetiskujeme několik informací o tvorbě A. Strindberga - jedné z nejrozporuplnějších a zároveň nejinspirativnějších osobností světového dramatu.

Literární tvorba švédského spisovatele Augusta Strindberga (1849 - 1912) je velmi rozsáhlá, rozmanitá a rozporná. Zahnuje díla dramatická, lyrická i epická, kritická i historická, vědecká i pseudovědecká. To vše v hojném počtu - sebrané dílo zahrnuje 55 svazků a to ještě nebyla zpracována celá rozsáhlá korespondence. Jenom dramatické dílo čítá podle McGraw-Hillovy Encyclopedia of World Drama 47 večerních a 12 krátkých her (nepočítaje 4 fragmenty). Vznikaly ve 4 obdobích:

1) Léta učednická 1869 - 1882 - odvozené pokusy různých námětů a forem poznamenané různými vlivy (Shakespeare, Goethe, Oehlenschläger, Björnson, Ibsen) - nejvýznamnější je historická hra *Mistr Olof*;

2) Období naturalistické 1886 - 1892, kdy vznikla díla nejznámější a dodnes uváděná - *Otec, Slečna Julie, Věřitelé*;

3) Období po životní krizi, jež bývá označováno jako „krize Inferna“ - 1898 - 1903, jehož klíčovými díly jsou trilogie *Do Damašku*, *Dvoudílný Tanec smrti*, *Hra snů*, ale vznikají (kromě her pohádkových a fantastických) též nejuspěšnější hry historické *Erik XIV.* a *Kristina*;

4) Poslední tvůrčí období 1907 - 1909, reprezentované čtyřmi komorními hrami *Blýskání na časy*, *Spáleniště*, *Sonáta příšer*, *Pelikán a příznačně zakončené - nezakončené fragmentem o symbolickém putování Velká silnice*.

Už z tohoto schematického rozvrhu, jehož cílem není rozdělovat nerozdělitelné, ale poskytnout základní orientaci, je zřejmá námětová, žánrová i stylová rozmanitost Strindbergova díla, obsahujícího hry krátké (aktovky, scénky), celovečerní i cyklické (několikadílné), s náměty současnými, historickými, pohádkovými i fantastickými; žánrově sahajícího od hořké komedie a tragikomedie k tragédii, většinou však inklinujícího k žánrovému synkretismu s převládajícími temnými barvami a odstíny; dramatickou metodou a stylem se proměňujícího - počáteční eklekticismus se díky dobrým vzorům stal solidním řemeslným základem a východiskem vývoje od osobitě chápaného naturalismu k neméně osobitému symbolismu.

Mistrovským dílem naturalistického období je hra *Slečna Julie*, teoreticky (v předmluvě) i prakticky důmyslně operující ambivalencí, dvojnámostí lidských emocí a vášní. Žena nejen usiluje o to muže porazit, podmanit si ho, ale vzrušuje ji i představa vlastního znásilnění, podrobení. Z tohoto dráždivého rozporu, v němž prudce kolísá Juliina psychika, plynou zdanlivě nelogické přechody a proměny v ženském chování a jednání. A není tato nelogičnost výsadou žen: muž přitahuje stejně role mocenská, jako podřízená, avšak útěšná role dítěte, toužícího po vladařské lásce mateřské. Ale to není příklad Juliina protihráče Jeana. Jeho rozpor vybočuje ku prospěchu věci z biologického schématu: Jean je na jedné straně bezohledný mužský samec, který si podrobil provokující samičku, ale na druhé je to sluha, který se zapletl se dcerou svého pána. Hrabě se sice na scéně vůbec neobjeví, ale jeho vliv rozhodným způsobem zasáhne do sluhova milostného románu. Neřešitelnost rozporu v založení a postavení muže - sluhy je pravou příčinou tragédie ženy - paní.

V závěru přehledky přichází na řadu opět česká klasika - **Naši furianti Ladislava Stoupežnického** v úpravě Jaromíra Hrušky, které nastudovala **Divadelní společnost D 111** Česká Budějovice.

Ladislav Stoupežnický (nar. 6.1.1850 v Cerhonicích, zemř. 11.8.1892 v Praze) se prosadil nejprve jako autor krátkých humoristických próz čerpajících ze života lidu a usiloval neúspěšně i o román a poezii. Nejdůležitější je jeho tvorba dramatická. Naše

furianty napsal v roce 1886, premiéra v Národním divadle proběhla o rok později. Text i premiéra byly signálem k zápasu o realismus v českém divadle. Naše furianty, ač byli současníci považováni za obraz ze současnosti, autor situoval do roku 1869, tedy do doby svého mládí, které prožil v jihočeské vesnici Cerhonicích. Je tu zachycen obraz života vesnice jen asi o dvacet let později, než v Tylově Strakonickém dudákově. Mezi oběma dramaty je ale značný rozdíl; Tylův patriarchální svět je v zásadě idylický, kdežto hlavním Stoupežnického přínosem je neidealizující pohled na českou vesnici a její obyvatele.

„Místo čistých andělů....“ konstatoval Vilém Mrštík po premiéře, „vejdou na jeviště lidé, místo venkovanů se zlatem poezie na rtech.... vejdou sedláci s fajfkou v zubech a jadrnými slovy na jazyku....“ Stoupežnického *Naši furianty* baví už celé generace diváků. Zároveň však každé představení této hry má v sobě větší či menší dávku satiry na veřejné poměry. Takto spolehlivě působí jen málokterá česká hra.

Konec vše napraví

Mnozí, byť pokročilého věku říkají: jsemť na začátku! Dejte mi čas! Království za koně!

Byť je to podobné a neméně vtipné. Přátelé, mám pocit, že jsem na konci. Říkal jsem si to sic, už když mi bylo třicet, i tehdy jsem se cítil na nějakém konci. Nyní to však hluboce prožívám.

Ano! Seniorské divadlo, to jest ono! Sledoval jsem kdys s nedůvěrou počínání páně Houšťků a jim podobných, jak s různými podniky ochotnickými v parametrech „nad šedesát“ brouzdali Japonským mořem a sdělovali pocity mezinárodních nestorů divadelnických. Ó jaké bláznovství, říkal jsem si! Leč - všichni směřujeme k těm mořím - totiž, teprve teď poznávám smysl takového konání.

Mí kamarádi, manželé Faltejskovi (68 a 66), kteří po celý život tvořili a toužili ochotnický, nyní mají čas a správnou chuť. A já se jim blížím. Konečně vysněný smysluplný cíl. Nejsem sic již také mlád a pln nadšení pro ledasjaký počin či „umělecké“ směřování, či zdali divadlo toto nebo toto. Ale toto je zdá se mi divadlo vtipné a naplněné sebepoznáním, sebereflexí. A pohodou. Což je divadlo pro radost starost.

Pokud jste tedy alespoň trochu šli s naší Lavičkou, Podzimním koncertem, Tambory či říkejte tomu jak chcete, pak díky za zájem. Nám to vskutku na jevišti oživuje vlastní budoucnost - vyvolanou zkušeností minulou, byť i jiných. Dotýkáme se věcí, které konečně nejsou ke sdělování, a přesto s nimi musíme na buben. Všechno ostatní tak může být spekulace, z hlediska divadelního prožitku herců, zážitku diváků a podobně - vždyť takhle přece utíral slzy můj dědeček, říkalo děvčátko.

Budiž tedy sláva seniorskému divadlu! A to i v tom případě, že budoucnost patří divadlu mladému, nekompromisnímu, neortodoxnímu, tvořivému, divadlu bourajícímu konvence a vyklízejícímu zaprděné kouty tradic. Kéž by ho bylo, protože bez toho je divadlo na nic!

Saša Gregar

JUBILEA 2000

pokračování ze str. 1

LV: Je to taková náhoda. Poměrně dost pozdě. Když jsem se přestěhoval asi ve 33 letech do Libochovic, stalo se, že mě nějakým způsobem angažovali přes moji manželku, která dělala v jeslích. Pracovala s kolegyní, která v divadle dělala a oni někoho hledali. Přišel jsem tam, dostal jsem nějaký dvě postavy, který jsem hrál. Divadlo se mi začalo poměrně dost líbit. I to vedení. To byla taková ta stará škola. A tak jsem si říkal, že bych mohl také zkoušet režirovat. Vždyť ono to není nijak těžký. Takže tímhle jsem se dostal k divadlu.

Kdo Vás nejvíce ovlivnil?

MC: Mimo již zmíněných zážitků z dětství především můj muž. S Císařem se nedá žít bez divadla.

LV: Především kolegové ze souboru. Byl tam nějaký Láďa Kaspar, který se mnou potom dlouhá léta hrál. Teď už je taky nebožtík. Dále nějaký Lotar Sedlák. To byl ohromný nestor. Bylo mu už asi k 80-ti, ale byl to vzácný člověk, duchem mladý a hrozně mi fandil. Tihle dva mě ovlivnili. A potom až teprve přišli ti lidé, který jsem předtím nikdy neznal. Když jsem poprvé viděl na krajské přehlídce pana prof. Císaře, tak jsem z toho hotovej. Pak přicházeli další - Petr Scherhauser. Toho jsme měli v režisérské škole. A bylo jich moc.

Preferujete některé dramatiky, popřípadě některá dramata? Proč?

MC: Nepreferuji. Prošla jsem v mládí jistým obdobím, kdy jsem vášnivě četla divadelní texty. Později jsem ale k tomu potřebovala už jednotu textu a jevištního zpracování. A vítám každé představení, které mi dokáže znovu a z různých stran objevovat a prožívat všechny podoby života, které otevírá a posunuje hranice jeho vnímání.

LV: Ano. Dalo by se říct, že severská dramatika mě velice zajímala a v poslední době se s ní často setkává náš soubor. Udělali jsme vloni Ježíška, máme tady Julii, Noc Tribádek. Chceme připravovat Podzimní sonátu, takže ta severská dramatika moc. Nevím, čím to je. Takový zajímavý vášně, to mě hrozně láká.

Co je pro Vás v divadle nejpřitažlivější?

MC: Blížkost, spoluprožitek, vzrušení, otevírání, údiv, radost, tíha..... a velká spousta bezvadných lidí.

LV: Nejpřitažlivější je práce, zkoušení, to mě strašně zajímá. Když skončí zkoušky a potom to ježdění atd. to je už povinnost. Není to takový, jako zkoušení. Objevování, nalézání různých věcí, to je opravdu zvláštní. To mě hrozně bere.

Máte čas ještě na nějaké jiné koníčky?

MC: Mám. Divadlo není celý můj život. Je jeho důležitá součást.

LV: No tak jistě. Mám rád kinematografii, chodím rád do kina, potom sport, dřív jsem aktivně hrál kopanou, ale teď už jen sleduju jako vášnivý divák fotbal a hokej a taky hodně knihy, hodně čtu.

Ještě jedna trošku indiskrétní otázka - jak jste své jubileum oslavili?

MC: Jubileum jsem prozatím přežila. Začala

jsem ho slavit v odborné radě, velkolepě oslavila na rodinné slezině, postupně s řadou přátel a doufám, že s dalšími ještě oslavím.

Bylo to příjemné i poučné. Ono i takové jubileum leccos prověří. Nejkrásnější dárek jsem dostala od svého muže. Zrealizuje mi splnění jednoho mého snu. Obdržela jsem od něho let balónem. Využívám této možnosti i k tomu, abych poděkovala všem, kteří mi blahopřáli.

LV: Nejdřív jsem slavil v práci a teď minulý týden jsem slavil se svými kolegy z divadla. Pronajali jsme si mysliveckou chalupu, opekli jsme si prasátko, zahráli, zaspívali, holky mi udělaly moc krásný večer.

Změnilo se něco podstatného ve Vašem životě - bilancujete, nebo to necháváte na pozdější dobu?

MC: Nevím jestli se něco změnilo. Nikdy jsem neměla potíže s věkem, ať byl jakýkoliv. Pravdou však je, že jsem se poprvé nějak zamyslela. Ona ta první šestka v dvojčíslí přece jen potvrzuje, že tu větší část života už má člověk za sebou. Snad to bilancování nedopadlo tak nejhůř. Ale je to jen mezičas. A jako každý čas se musí naplno žít. O což se snažím a budu snažit i nadále.

LV: Měl jsem na své oslavě téměř kacířský projev, všichni říkali, že jsem to nemusel, že je to takový tragický, jako kdybych tu 50-tku považoval za takový přelomový rok. To bylo ale možná pod vlivem jiných věcí. Ne, ještě nehodlám bilancovat.

Děkuje a dodatečně blahopřeje redakce

FESTIVALY

VI. MEZINÁRODNÍ FESTIVAL DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ

Hradec Králové 21.- 30. června 2000

Festival Vám nabízí v rámci svého
OPEN PROGRAMU

možnost vystoupit s vlastní produkcí, která se může uskutečnit ve volném prostoru, a to především na letních scénách Klicperova divadla a Divadla Drak, v ulicích a na náměstích starého města, popř. v přilehlých parcích. Vítány jsou inscenace vhodné pro tzv. pouliční divadlo, představení časově kratší a technicky nenáročná.

Vaše představení bude propagováno v rámci festivalového programu, zdarma pro Vás (na letních scénách) bude zajištěna nejnutnější technická výbava a organizační servis, bude zprostředkována možnost ubytování, každý vystupující člen získá volnou vstupenku na oficiální festivalový program tzv. last minute ticket. Soubory vystupují na vlastní náklady.

Uzávěrka přihlášek do 31.5.2000 - přihláška je k dispozici v redakci (možnost okopírování).

Běžný kontakt:

Naďa Gregarová, Impuls, Okružní 1130, Hradec Králové, tel. 049/465 60

Mimořádný kontakt pro účastníky DT až do neděle:

Naďa Gregarová, Saša Gregar, bářečky Národního domu a okolí

Předběžný program festivalu je k nahlédnutí v redakci.

DNES

Sobota 20. května 2000

10.00 hod. Velký sál ND
Ořechovské divadlo Ořechov u Brna
Josef Kajetán Tyl

STRAKONICKÝ DUDÁK

13.00 hod. Malý sál ND
ROZBOROVÝ SEMINÁŘ

14.30 hod. Velký sál ND
Rádoby divadlo Klapý
Veronika Týcová
na motivy hry Augusta Strindberga
Slečna Julie

O SVATÉM JÁNU, HLEDEJ SOBĚ VRÁNU

16.30 hod. Malovaný dům
PŘIVÍTÁNÍ SOUBORŮ

17.15 hod. Malý sál ND
ROZBOROVÝ SEMINÁŘ

19.30 hod. Velký sál ND
Divadelní společnost D 111 České Budějovice
Ladislav Stoupežnický

NAŠI FURIANTI

22.15 hod. Jeviště
ROZBOROVÝ SEMINÁŘ

ZÍTRA

NEDĚLE 21. května 2000

10.00 hod. Velký sál ND
Loutkářský soubor Starost Prostějov
Alois Gallat

UFORIN A DIŠPERANDA

Slavnostní zakončení přehlídky s vyhlášením
výsledků a předáním ocenění

FÓRUM

Závěrečné setkání účastníků Divadelní Třebiče
2000

ŠŤASTNOU CESTU DOMŮ!

Nezaložíme Amatérskou Thálii?

Národní divadelní přehlídka v Třebíči se mi jeví jako příležitost vyhlásit pro danou sezónu nejlepší výkon v oboru herectví na amatérském jevišti. Návrhy na jeho vyhlášení by mohly být podány i z regionálních přehlídek, poněvadž i na nich zazáří některé postavy, a třeba i v představeních, které se do Třebiče nedostanou. Nominace by se mohly stát součástí závěru NP v Třebíči, vyhlášení pak na Jiráskově Hronovu.

Možná by to mohl být podnět pro další činnost Svazu českých divadelních ochotníků. Co vy na to, aktivní amatérští divadelníci?

Neutnete mi za nápad hlavu?

Václav M.

Zpravodaj IX. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebič 2000 • Vydává Městské kulturní středisko Třebíč • Sazba FIBOX • Náklad 200 výtisků